

Skócia: Queen Margaret University

A 2020-as tavaszi félévet Skóciában, a Queen Margaret University-n töltöttem, amely vonattal mindössze 10 percre van a fővárostól, Musselburgh peremén.

Leszállás után az Edinburghba vezető körülbelül fél órás buszút elég volt arra, hogy beleszeressek a skót vidékbe, szinte otthon éreztem magam az első pillanattól kezdve, ami szerintem sokat elmond, tekintve, hogy az embert külföldön ritkán járja át olyan szívmengető érzés, mint mikor hazaérkezik. A távoli, masszív hegyek tetején, mint a legfinomabb porcukor, úgy terült el a hó, miközben előttem, míg a szemem ellátott, minden vibrálóan zöldellt, a lehető legfurcsább és legszebb kontrasztot alkotva, amit valaha láttam.

A vadregényes tájon álló házikókat leginkább a vintage szóval tudnám jellemezni és még ezt sem érzem tökéletesnek; olyasfajta látvány ez, amit az embernek személyesen kell megszemlélnie, hogy megértse.

A kampusz maga is olyan, mint egy külön városka, magas, szürke és fehér kollégiumi épületekkel, amelyeket egy hatyúk által benépesített tó és egy magyar szemmel nézve szinte természetellenesen zöld és takaros pázsit választ el az egyetem főépületétől.

A tudás áthagyományozására szolgáló épület feladatának fontosságát nem meghazudtolóan fest: óriási üveg ablakai néhol színesebb, néhol eredeti, filter mentes változatban tárják elénk a környezetünket, a szó szoros értelmében tágítva a perspektívánkat.

Betérve alig tehetünk pár lépést és máris a tanulás üzemanyagát szolgáltató Starbucks kávézóval találjuk szembe magunkat, amely az eltérő napszakoktól függetlenül vendégforgalmával meghazudtolja a jól menő benzinkutakat is. Miután az ember kellő mennyiségű koffeint tankolt fel, két választása van; vagy leül a kávézótól egészen a menzáig futó különböző színű és alakú székek, illetve fotelek egyikébe, vagy a könyvtár csendes nyugalomát választja (hozzáteszem, számítógépekben mindkét helyiség bővelkedik).

Ám utóbbi nemcsak a magolás templomaként játszik szerepet a tanulók életében; akár a Corvinuson, itt is vannak külön csapatmunkai stratégiák megvitatására szolgáló termek. És ha már itt tartunk, a nyomtatók a hazai terephez hasonlóan szintén itt találhatóak meg, ám működésüket tekintve már más a tészta, mint itthon. A nyomtatás és szkennelés privilégiumát azzal a kártyával élvezzük, amelyet érkezésünk első napján kapunk meg, a nevünkkel, a szakunkkal és hasonló fontos információkkal ellátva. Ez a felturbózott diákigazolvány azonban további kiváltságokat is von maga után, többek között akciót a menzán, a kampuszon megtalálható bár és bisztróban, valamint némely napokon még egy pár üzletben is. Emellett persze a kollégiumok fő ajtaját is ez nyitja, valamint jelenléti ív aláírásként helyett is ennek a becsippantásával jelezzük, hogy meglátogattuk az egyes kurzusokat. A kártyák feltöltésére szolgáló gépek a főépület több pontján is megtalálhatóak, biztosítva a diákok számára a könnyű és azonnali hozzáférést.

Ha már menza és bisztró, hadd említsem meg, hogy az étel meglepően finom a kampuszon, a menü változatos és vegán, illetve vegetáriánus opciókkal is rendelkezik. Ennek következtében természetesen a diákok könnyű szívvel fogyasztanak a nap folyamán akár többször is, de aggodalomra semmi ok, hiszen az egyetem saját edzőteremmel is szolgál az ebédet lemozogni kívánó hallgatóknak. Az edzőruhák és egyéb szennyesek kimosására szintén van lehetőség a szürke és fehér épületblokkok egyikében, így panaszra valóban semmi oka sincsen a bentlakóknak sem. Közéjük tartoztam én is, öt diáktársammal osztozva egy lakáson, amelyben

csak a konyha volt közös. Felmerül a kérdés, hogy akkor mi a helyzet a fürdőszobával? Nagy örömmre szolgál elmondani, hogy bár az említett helyiség méreteit tekintve szerény, ámde privát, a szobák beépített részeként bocsátkozik a rendelkezésünkre.

A szobákban a mosdón és az ágyon kívül egy íróasztal, egy hatalmas ruhásszekrény és egy polcokkal és fiókokkal felszerelt bútorzat található. Ágyneműt, párnát, törölközőt és a később szinte közkincsnek minősülő hajszárítót természetesen nekünk kellett beszereznünk.

Ami a konyhát illeti, a helyiség tágas és világos, takarítószerekkel és két hűtővel felszerelt. Nekünk jóformán csak az általunk használni kívánt edényeket, valamint az azokba való ételt kellett megvennünk – na meg persze a sok esetben életmentő french presst.

Beszerező körutunk célállomása az egyetemtől busszal mindössze negyedórára található Fort Kinnaird bevásárlókomplexum volt, ahol egyaránt vannak ruházati és élelmiszer szaküzletek, valamint drogériák és étkezdék is.

Az élelmiszer vásárlás esetében azonban fontosnak tartom megemlíteni, hogy bár a Fort Kinnaird közelében található Asda, valamint a Musselburghban szintén jelenlévő Lidl és Aldi üzletek bár árban megengedhetőek voltak, ha egy nagyobb fajta bevásárlást csapott az ember, nem bizonyultak a legkényelmesebb megoldásnak.

Olyankor, amikor már vészesen kifogytunk a tartalékainkból, a Tesco házhozszállítási lehetőségét vettük igénybe, ami nemcsak árban, de minőségben is kimagasló volt, amellet, hogy a kiszállítók egészen az ajtónkig hozták a megrendelt árut, amit utána segítettek kipakolni is. Itt megjegyezném, hogy ezt a fajta segítőkész és kedves hozzáállást tapasztaltuk mindenhol, ahol megfordultunk, nagyon sokat tett hozzá a külföldi félév élményéhez a skótok nyitott, pozitív és alapjában véve üdítő mentalitása.

Ami az étkezésnél nagyobb anyagi megterhelést jelentett, az a közlekedés volt, mivel abban nincsen lehetőség diákkedvezményre. A vonat bár feleannyi idő alatt ért be a fővárosba, mint a busz, hacsak az ember nem sietett vagy esetleg több helyre is mennie kellett egy nap, utóbbi mégis inkább megérte, mivel 3 út felett az egész napos közlekedés körülbelül 3 font volt, ami jelenleg olyan 1134 forintnak felel meg (egyébként egy utat számolva a vonat 2,90, a busz 1,80 font volt).

Továbbá kicsit még visszakalandoznék a mentalitáshoz is, aminek különbözősége az oktatási rendszerben is megmutatkozott. A legtöbb óra interaktívan zajlott, hasonlóan a Corvinus bizonyos kurzusaihoz, ám a beadandókban még nagyobb szabadságot és bátorítást kaptunk az innovativitáshoz, mint itthon. A tanárok végtelen kedvességgel és türelemmel álltak hozzánk, megértőek és emberségesek voltak még a járványhelyzet okozta galiba során is. Ezt a témát érintve szintén hozzá kell tennem, hogy hihetetlen gyorsasággal alkalmazkodtak a megváltozott helyzethez, úgy alakítva a vizsgákat és a beadandókat, hogy mindenkinek rendelkezésére álljon megfelelő mennyiségű forrás és idő azok teljesítéséhez.

Csapatmunka és egyéni munka egyenlő mértékben volt, de a végső értékelésnél mindenkinek a saját teljesítményét vették figyelembe, ami nekem különösen szimpatikus, hiszen egyetemi hallgatóként mind tudjuk, hogy a munka terhe sokszor nem azonos mértékben oszlik meg a csoportokon belül.

Az óráim érdekesek és változatosak voltak, Negotiationt, Media and Communications Industriest és Entrepreneurshipet vettem fel. Többször érintettünk olyan témát, amit már itthon is vettünk, mégsem volt unalmas, sőt, külön élvezet volt megtanulni egy másik módszert, megvizsgálni egy eltérő szemlélet szerint az adott jelenségeket és teóriákat (ehhez külön jó

példának tudnám hozni a tárgyalási stratégiákat, amiben szinte a végletekig menő különbségek vannak az itthoni és a kinti között, hihetetlenül érdekes és izgalmas tematika).

Bár a skótok kedvességéről és lehangoló mentalitásáról még további terjedelmes órákat tudnék zengeni, úgy tartom fairnek, ha a kampusz közösségéről – legyenek akár kollégiumi lakók, akár nem – is szólók pár jó szót. A nemzetközi diákseregbe vagy átragadt a skót szabadszelleműség vagy óvatos megfontoltsággal lettek kiválogatva felvételt, mert akárkivel beszéltem, a végletekig kedves és segítőkész volt! Egyszerűen nem hittem a szememnek/fülemnek, olyan könnyen és gyorsan illeszkedtem be, mindig volt kivel beszélgetni, volt kihez fordulni.

A szobatársaimról ugyanezt tudnám elmondani, akikkel annak ellenére, hogy csak 2,5 hónapot töltöttem együtt, továbbra is tartom a kapcsolatot. Ebben egyrészt valószínűleg szerepet játszik a rengeteg közösségépítő esemény, amelyet a kampuszbéli diákszervezeteknek köszönhetünk (például közös pizzázás és netflixezés, gin kóstoló est, amerikai házibuli tematikájú este a bisztróban), másrészt a rengeteg fővárosfelfedező program is, amik során egyaránt másztunk meg domboldalakat és régi várakba vezető lépcsőket.

Nem hagytuk ki továbbá a Harry Potter könyvek születési helyéül szolgáló kávézókat, a legjobb pink gint készítő bárokat és a legfinomabb süteményeket felszolgáló pékségeket sem (személyes kedvencem a La Barantine cukrászda a mai napig).

Bár a járvány okozta helyzet a tervezettnél korábban hazaszólt, az itt szerzett emlékek és élmények biztosan életreszólóak. Ezért bármilyen nehéz is volt a búcsú a többiektől, amíg a fél szemem sírt, a másik nevetett, mert tudom, hogy nem ez volt az utolsó, hogy Skóciában jártam. Aki teheti, annak teljes szívvel ajánlom, hogy töltsse el itt a cserefélét – garantálom, hogy nem bánja meg.